

הדרך הטובה ביותר לפתוח את היום
היא לחשוב בעת היקיצה;
כיצד ביכולתינו לשמח ביום הזה
את ליבו של לפחות אדם אחד

פרידריך ניטשה

עלון מספר 126 – ספטמבר 2024

1. מפגש סוכות ביער בן שמן
2. אביגדור נוימן בדרכים... (סיילש)
3. לזכרו של צביקה לביא (ביצ'קב)
4. מענק לקשישים יוצאי הונגריה
5. סיפורה של תמונה – שטרק יוסף (טיסה אויילוק)
6. פעילות חב"ד אוז'גורוד
7. ישראלים ילידי קרפטורוס: זאב צחור (וייס) (דילובה/מונקץ')
8. משלנו: דוידוביץ שרון (ביצ'קב/חוסט)

צבא ההגנה לישראל
מודיע בצער על נפילת
סמל-ראשון
עמית פרידמן ז"ל
בן אסף וליאת
הלוויה תתקיים היום, יום רביעי,
כ"ד באב התשפ"ד,
28 באוגוסט 2024, בעעה 16:00
בחלקה הצבאית
בבית העלמין ביהוד
המשפחה תשב שבעה בבית המשפחה
בדחוב כלי' החורש 22, אור יהודה

סמ"ר עמית פרידמן מאור יהודה, היה לוחם בגדוד 932 בחטיבת הנח"ל, נפל בקרב בדרום רצועת עזה.

עמית, הי"ד, הוא הנין של קליין דינה והנכד של ארווין ז"ל ואסתר (ילידי אוז'גורוד) קליין. אסתר עברה מקריית גת לאשקלון. אימו, ליאת, היא סמנכ"לית משאבי אנוש בבנק מרקנטיל. אביו, אסף, עובד כמנהל ועדת חוץ וביטחון בכנסת. בלוויה כיבד את זיכרו ונשא דברי הספד יו"ר הכנסת, אמיר אוחנה. כמו כן השתתפו חברי כנסת נוספים.

עמית היה בוגר תיכון יובלים שבאור יהודה, חניך בצופים בשבט יהודה ומדריך נערץ על ידי חניכיו. אביו ספד לו: "זכינו להיות איתך, להרגיש את האהבה שלך, את החום שהבאת לכל מקום. ילד יקר. כמה שכולם אהבו אותך, את החיוך, ההומור הייחודי שלך, האופטימיות. רוח טובה שלא התלוננה אף פעם. לא משנה כמה היה קשה. לא קיבלת כלום כמובן מאליו. תמיד שאלת למה. הפעם אין לנו הסבר אמיתי. אהבת את החיים הטובים, תכננת להרוויח הרבה כדי שתוכל ליהנות ולהתפנק. תמיד היה לך פומו, פחד לפספס, מסיבות, חברים, רצית להתגייס מוקדם כדי להספיק הכול".

הראל, המפקד של עמית, דיבר גם הוא: "עמית, נכנסת לפני חודש לפקד על המחלקה הפיקודית. כבר ביום הראשון שהגעת, בלי לשבת איתך אפילו לחפיפה, ידעתי שהגיע אליי מפקד, שהחיילים יתחברו אליו בשנייה - וכך היה. בשבוע שעבר ישבתי איתך לשמוע איך התחיל התפקיד, ואמרת שלא חשבת שתתחבר כל כך מהר לחיילים, ושטוב לך. היית עבורם דמות להערצה. גם ברגעים האחרונים שלך, למדנו מהו מפקד אמין שחותר למגע". יהי זיכרו ברוך!

ולהבדיל... בפיגוע בשכונת התקווה בתל אביב, בו פוצץ מחבל מטען רב עוצמה ליד בית כנסת, נפגע ליאוניד (לוגיה) שפרנסקי, יליד חוסט. הוא יוכר כנפגע פעולות איבה, אך עד אז - הארגון נרתם לעזרתו. הוא נפצע באורח בינוני ופונה לבית החולים איכילוב: "ראיתי משאית ופתאום היא התפוצצה, פיצוץ גדול. הייתי בטוח שזה בלון גז, היה הרבה אש. נסעתי בתוך הפיצוץ, נסעתי עוד כמה מטרים עד שהרגשתי שכואב לי. הרבה חלקים עפו מסביב. את הטיפול הראשון בשטח קיבלתי מחייל שהזמין את האמבולנס"

שהזמין את האמבולנס"

1. מפגש סוכות ביער בן שמן

כמדי שנה נקיים את המפגש המסורתי שלנו ביער "בן שמן" ב-ג' חוה"מ סוכות, יום ראשון, 20.10.2024. על תוכנו נעדכן בעלון הבא. שימרו את התאריך!

2. אביגדור נוימן בדרכים... (סילש)

4.8.2024: אביגדור נוימן בלשכת הרמטכ"ל בטקס החלפת מפקד חטיבת הצנחנים, אל"מ יואב ברונר, חברו של אביגדור (מימין) ועם הקצין פטריק פרנק מצבא ארה"ב,

אביגדור שלנו, שבימים אלה ציין 93 שנה, יליד סוילש, ממשיך את עשייתו הפעלתנית בהתנדבותו להנחלת זכר השואה ובחיזוק רוח הלחימה בקרב החיילים כיום. גם בטקס שנערך בלשכת הרמטכ"ל בבוקר ה-4.8.2024 וגם אחר הצהרים בטקס הצבאי הזכרה העובדה, שאביגדור הוא שורד שואה, המתנדב אינספור פעמים לכל המתבקש ממנו.

תזכורת: בשל המאסר במחנה הריכוז נמנע מאביגדור טקס בר המצווה. לפני 5 שנים, בגיל 88, נערך לו, בהפתעה, טקס בר מצווה באושוויץ - באחד ממסעותיו במסגרת "עדים במדים".

אנו מאחלים לך, אביגדור, המשך עשייה פורייה, בבריאות איתנה ובאושר עם בני משפחתך הענפה! זהו ניצחונך וניצחונם של כל שורדי השואה!

בימים אלה נולד לו החימש הראשון [הנינה שלו ילדה בן...]

אביגדור נוימן עולה לתורה באושוויץ [צילום: דובר צה"ל]

3. לזכרו של צביקה לביא (ביצ'קב)

צביקה לביא הי"ד, מעלי, לוחם בגדוד 699, עוצבת 'חצי האש' (551), נפטר מפצעיו ביום כ"ט בכסלו התשפ"ד [11.12.2023] לאחר שנפצע באורח אנוש (כשלושה שבועות קודם) בצפון רצועת עזה. צביקה הוא בנה של מרים/מימי, לבית זלמנוביץ', ילידת ביצ'קב. מתוך אתר "חדשות המוזיקה": "הזמר והיוצר אהרון רזאל מגיש דואט מיוחד עם אביאל סולטן - 'כזה היית', שיר לזכרו. את המילים כתב חברו הטוב, אביב גטסוף, שפנה בהמשך לאהרון רזאל ויחד יצרו את השיר החדש. אביב גטסוף מספר: קשה לי לתאר במילים את חברי היקר צביקה. הוא פשוט הקרין המון טוב ואהבה עם מתיקות כזו עדינה. תמיד ניגש למציאות מתוך עין טובה וחמלה כלפי עצמו והסביבה. צביקה התמסר לדברים שחשובים לו בחיים שהיו גם מקור הכוח שלו - תורה ועבודת ה', משפחה ונתינה. יושר, ענוה, הקשבה, התמדה,

פשטות והכרת הטוב היו מנת חלקו. האמין באפשרות לייצר שינויים בחיים. צביקה היה גיבור אמיתי, אדם שבחר לאהוב את כל החלקים הקיימים בו ולהיות בהתקדמות תוך עבודה מתמדת. מאז לכתו הגעגוע אליו הוא גדול. במהלך המילואים לא יכולתי להפסיק לחשוב עליו, במיוחד בשעות השמירה הדוממות של הלילה. באחת מהן חשבתי עם עצמי איך לעבד את האבדה שלו ואז עלה בי הרצון לכתוב לו שיר. צביקה היה אדם מוזיקלי וניגן על גיטרה ופסנתר לכן זה מאוד התחבר לי. גם לנו היה חיבור דרך המוזיקה והיינו שולחים אחד לשני שירים שאהבנו. כמה יקר היה לי הקשר המיוחד עם צביקה. המוזיקה הייתה מלאה בטהרה, אמת וטוב. רציתי שהעולם ייחשף לטוב הזה שצביקה הביא איתו וכך מצאתי את עצמי פונה לאהרון רזאל. לא ידעתי בדיוק מה יקרה אבל הייתי נחוש בדעתי ושלחתי לו את המילים... בהליך מופלא של מפגשים, שיחות טלפון, שליחת סקיצות ועבודה משותפת השיר הזה נולד.

תודה גדולה לאהרון על מסע מרגש. תודה גדולה לקב"ה על הזכות להיות שליח ועל כל השליחים שבדרך. כשצביקה נפצע, החובש שטיפל בו לא חשב שהוא ישרוד וביקש ממנו למסור מילות פרידה למשפחה. בשארית כוחותיו, צביקה הצליח לומר מילה אחת, את מילותו האחרונה שהייתה תמצית חייו - "אהבה."

<https://www.youtube.com/watch?v=FBh8QgzMGlo>

<https://www.facebook.com/watch/?v=78733583371272>

<https://www.youtube.com/watch?v=mW1RUIU8YEE>

קישור לשיר "כזה היית":

קישור: סרט לזיכרו

קישור: בית כנסת לזיכרו של צביקה

4. מענק לקשישים יוצאי הונגריה [למילוי עד ה-19.9] - לידיעתכם

האפוטרופוס הכללי והממונה על ענייני ירושה
THE GUARDIAN GENERAL AND DIRECTOR OF INHERITANCE AFFAIRS
الوصي العام ومفوض شؤون الميراث

משרד המשפטים
وزارة العدل | MINISTRY OF JUSTICE

כ"ט בתמוז תשפ"ד
4 באוגוסט 2024

קול קורא למתן מענק לקשישים יוצאי הונגריה

האפוטרופוס הכללי בשם נאמני קרן ויאולטה ברנאי, מודיע בזאת, על חלוקת מענק עד לנובה של 8,721 ₪ לקשישים נזקקים יוצאי הונגריה שהינם מעוטי יכולת וזקוקים לסיוע כלכלי המבקשים להתקבל לבית אבות או לדיור מוגן.

בנוסף, האפוטרופוס הכללי בשם נאמני קרן אלוה קרפל, מודיע בזאת, על חלוקת מענק עד לנובה של 42,087 ₪ לניצולי שואה שהינם יוצאי הונגריה ודוברים את השפה ההונגרית ואשר מצבם הרפואי מצריך אותם לקנות תרופות שאין ידם משגת.

הבקשה תכלול את הפרטים הבאים:

1. צילום תעודת זהות.
2. למבקשים שהינם ניצולי שואה- צילום תעודת ניצול שואה של המשרד לשיוויון חברתי.
3. ככל שהמבקש צורך תרופות- יש לצרף קבלות בנין התרופות שצורך המבקש.
4. נספח א' המצורף ימולא כנדרש ויצורף אישור ניהול חשבון של המבקש.

בקשות יוגשו באמצעות תיבת הדוא"ל hakdesh-as@justice.gov.il עד לתאריך 19/9/24 בשעה 16:30.

באחריות המבקש לוודא כי כל המסמכים נשלחו כנדרש.

האפוטרופוס הכללי בתפקידו כנאמן בקרן ויאולטה ברנאי וקרן אלוה קרפל, אינו מתחייב לקבל הצעה כלשהי מן ההצעות שתוגשנה, ושומר לעצמו את הזכות לדחות את כולן או לקבלן באופן מלא או חלקי ו/או לבקש השלמות נוספות. בהליך בחירת הבקשות תיתכן היועצות עם משרד הרווחה והביטחון החברתי.

לשאלות או להבהרות ניתן לפנות בכתב בדוא"ל hakdesh-as@justice.gov.il.

נספח א' נכתב בלשון זכר מטעמי נוחות בלבד, אך מיועד לנשים וגברים כאחד.

ירושלים * "בית שערי העיר" * רח' יפו 216 * מיקוד 9438307 *
*טל 0733926823 * פקס 0733926975

דוא"ל: apac-lishka@justice.gov.il * כתובתנו באינטרנט: www.apac.justice.gov.il

האפוטרופוס הכללי והממונה על ענייני ירושה
THE GUARDIAN GENERAL AND DIRECTOR OF INHERITANCE AFFAIRS
الوصي العام ومفوض شؤون الميراث

משרד המשפטים
وزارة العدل | MINISTRY OF JUSTICE

נספח א'

פרק א' - פרטים אישיים :

שם פרטי ומשפחה _____
מס' תעודת זהות _____
תאריך לידה _____
כתובת דוא"ל _____
טלפון נייד _____

פרק ב' - פרטי המבקש :

האם המבקש נדרש לרכוש תרומות (הקף בעיגול) : כן / לא
אם כן- מה היקף ההוצאות עבור תרופות מידי חודש _____ ₪
המבקש דובר הונגרית (הקף בעיגול) : כן/לא
המבקש הינו ניצול שואה (הקף בעיגול) : כן/לא
המבקש מתגורר בבית אבות או בדיור מוגן (הקף בעיגול) : כן/לא
אם כן- היכן (שם מלא של המוסד וכתובת מלאה) _____

פרק ד' - הסכמה למסירת פרטים למשרד הרווחה והביטחון החברתי
אני מאשר/ת כי הגשת הבקשה מהווה הסכמה בלתי חוזרת למסירת הפרטים המפורטים בטופס זה
למשרד הרווחה והביטחון החברתי לצורך בדיקת הבקשה.

חתימה

שם פרטי ומשפחה

5. סיפורה של תמונה – שטרק יוסף (טיסה אויילוק)

שטרק יוסף ובלנקה

לפני מספר ימים פנתה אלי בבקשה אסתי דוידוביץ, תושבת בארותיים, וחברתנו בת הדור השני: "רציתי לשאול אם אני שולחת לך תמונה של מישהו מהקרפטים, שהיה ממייסדי כרם מהר"ל, האם ניתן לשאול אם מישהו הכיר אותו? הגיע לארץ לאחר המלחמה." אסתי צירפה את התמונה הזאת.

הבטחתי לנסות ולעזור. התחנה הראשונה הייתה פנייה אל חלי גרבולר [מניו ג'רזי], בתו של משה וייס, יליד מונקש', שהיה אחד מבני הנוער הפעילים במחתרת תנועות הנוער בבודפשט [הגעתי אליה בעקבות תחקירים שאני מבצעת

בתקופה האחרונה על אותם נערים ונערות]. חלי הכירה את בני הזוג ומסרה שבתם היא חבצלת שטרק לוריא. אכן, שם ייחודי ולא נפוץ – כך שיכולתי להמשיך באיתור שלה. רישום בגוגל העלה את המידע הבא: נכדתה של חבצלת, הללי לוריא [בתמונה עם חבצלת], העלתה במאי 2018 את סיפור המורשת המשפחתית,

תוך ציון העובדה שהיא גרה ביקנעם עילית ולומדת בבית ספר "תדהר". מתוך דבריה של הללי: "סיפור זה מדבר על הטבעת של סבתי [בתמונה הקטנה]. סבתי חבצלת, נולדה בצ'כיה, בשנת 1946 בעיר דציו [ראו רישום בהמשך], ועלתה לארץ בשנת 1949, כשהייתה בת שלוש. לאימה קראו בלנקה והיא הייתה עקרת בית. לאביה קראו יוסף והיה מנהל בית אבות. סבתי הייתה בת יחידה. עד נישואיה שם משפחתה היה שטרק, כיום הוא לוריא. בשנת 1939 פרצה מלחמת עולם השנייה והיטלר עלה לשלטון. כשהיטלר עלה לשלטון התחילו לקחת את כל היהודים למחנות השמדה, השכנים הגויים שלנו בסלובקיה [שם נולדה בלנקה], שם סבתא רבתא שלי גרה בכפר, הסכימו לשמור על כל התכשיטים של המשפחה שלי.

הטבעת הייתה אחת מהתכשיטים של המשפחה. לאחר שהמלחמה הסתיימה, סבתא רבתא שלי חזרה לכפר שלה. אותם שכנים החזירו לה חלק מהתכשיטים שהיא נתנה להם בזמן המלחמה וטבעת זאת הייתה אחת מהתכשיטים שנתנה לשכנים למשמרת. סבתא רבתא שלי האמינה שהכול ייגמר ושהתכשיטים יחזרו אליה ושהכול יחזור לקדמותו בכפר."

ניסיון לאתר את חבצלת באתר בזק / בפייסבוק לא צלח. ואז פניתי לחברתנו, דינה

הדס, המתגוררת ביקנעם עילית אף היא [אליה הגעתי במסגרת התיעוד של חללי מלחמת השחרור: סבא שלה, גרוס שמעיה, היה אחד החללים – ומאז נשמר הקשר עם המשפחה]. דינה נרתמה בחפץ לב למשימה וכעבור שעה שלחה לי את מספר הטלפון של אורלי, אימא של הללי, כלתה של חבצלת... המעגל נסגר!

אך אחזור לנקודת המוצא: מה הייתה הסיבה שאסתי דוידוביץ חיפשה את יוסף שטרק?

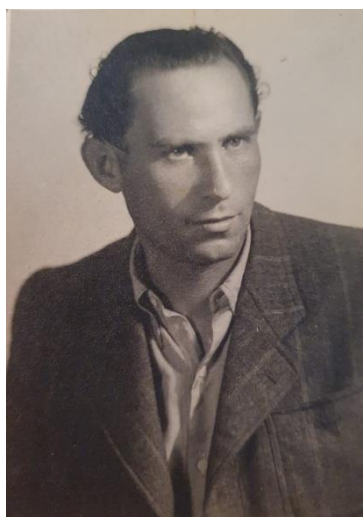
מסתבר שיוסף היה נשוי לפני המלחמה ללילי / לאה קליין-בוכמן, דודתה של אסתי, אחות האימא שלה, טובי. האחיות נולדו ב-Velika Kopanya. יוסף נולד בטיסה אויילוק [Tiszaujllak, כיום Vylak]; שני הכפרים ממוקמים במחוז וינוגרדוב, במרחק של כ-25 ק"מ זה מזה. ליוסף וללילי היה בן קטן, שכינויו היה מיצוקו. כשלילי הגיעה מגטו סילש לאושוויץ, הציעו לה למסור את הילד לזקנות, והיא חשבה שבכך היא תיתן לו סיכוי לחיים. אבל אנחנו יודעים שהתוצאה הסופית הייתה טרגית ומיצוקו, הילד היפה, נטבח באושוויץ.

לילי לא החזיקה מעמד מאובדנו ונפטרה משברון לב... חבצלת לא ידעה על האח למחצה... היא ידעה שאח של אביה איבד בשואה אישה ושתי בנות. השיחה בין חבצלת לאסתי טלטלה את נפשן של שתי הנשים, שעד לשיחה ההיכרות הטלפונית לא היה כל קשר ביניהן. אסתי זכרה את יוסף מילדותה, עת ביקר בביתם פעמים רבות. היא ידעה שנולדה לו בת ושהוא גר באיג'זים, שרק לימים התברר כשמו הערבי של מושב כרם מהר"ל. שאלתי את חבצלת היכן נולדה ומה מקור שמה, כי הבנתי שבצ'כיה היא לא נקראה כך. היא נולדה בעיר Jicin, הממוקמת באזור Hradec Králové [בחלק הצפון-מזרחי של האזור ההיסטורי של בוהמיה]. שמה היה אולגה. כשהגיעה ארצה בגיל שנתיים וחצי – זה השם שנתנה לה הגנת בגן! המשפחה עזבה את כרם מהר"ל בשנת 1964 ועברה להתגורר בירושלים, היכן שיוסף, אכן, ניהל, בית אבות [כדברי הנכדה הללי].

יוסף היה אחד ממייסדי כרם מהר"ל, בו גרו רבים מיוצאי צ'כוסלובקיה [וקרפטורוס]. מתוך הדברים לזיכרו של חתנו, יואל לוריא: "אדם מקסים, שקט ומופנם, אף פעם לא התלונן, תמיד אופטימי אף שעבר קשיים ואסונות בחייו. על עברו לא שמענו מילה בבית, לא ממנו, לא מאשתו ולא מהמשפחה המורחבת - אחיו, אחותו (בצרפת) ובני דודים. אחיו איבד בשואה אישה וילדים ונישא בשנית לבת דודתו, שגם היא איבדה בשואה את בעלה וילדיה. ברקע הרגשתי שגם את יוסף פקד אסון דומה. החיים במושב היו קשים, לא התאימה לו החקלאות, ומצא את מקומו כמנהל הצרכנייה. כדי להמחיש את טוב ליבו ונכונותו תמיד לעזור לזולת אספר על מקרה שאירע באחד מימי החורף הקשים בשנים הראשונות במושב. ליל גשם זלעפות ודפיקה נשמעה בדלת, מעבר לה עמד אדם רטוב ורועד מקור ומפחד. מיד הוכנס לביתם ולאחר שנרגע עם כוס תה ובגדים יבשים, התברר שנסע בכביש ואדי ערה (שם עבר הגבול לפני מלחמת ששת הימים) ולפתע שמע יריות ונבהל, חשב שאלו מחבלים, עזב את הרכב ורץ לעבר היער שממול לדרך. כך הגיע לפאתי המושב כרם מהר"ל כולו בפאניקה, והבית הראשון שפתח את דלתו היה בית שטרק. לימים התברר שזה היה משה סמולר, ממנהלי משען בהסתדרות של אז. הוא ראה זאת כמעשה אצילי ולא מובן מאליו שהציל את חייו. כתודה עזר ליוסף לעבור לירושלים ולנהל את אחד מבתי האבות של משען. הוריה של חבצלת גרו בירושלים כעשר שנים עד שתקפה אותו מחלה קשה ונפטר בשנת 1975 בגיל צעיר (59).

לחבצלת וליואל בן ובת ו-5 נכדים. הם מתגוררים בקריית חיים.

יוסף שטרק בתקופות חייו השונות, כולל במדי הצבא הצ'כוסלובקי

יוסף, בלנקה ואולגה (חבצלת) שטרק

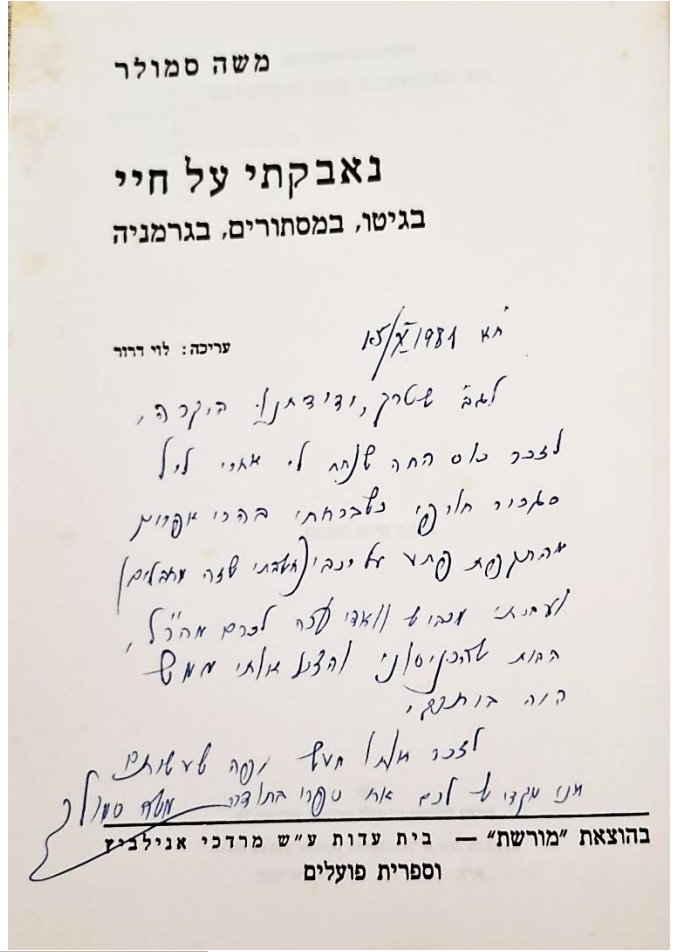

צחוק הגורל: השם
 חבצלת הוא שם של
 פרח. באנגלית הפרח
 נקרא Lily, כשם אשתו
 הראשונה של יוסף...
 כנראה שהגנת בחרה
 בשם שלא במקרה...

טובי (Tubi), אחות של לילי,
 אשתו הראשונה של יוסף,
 אימא של אסתי, יחד עם
 בעלה

15.10.1981: משה סמולר
 העניק את ספרו לחבצלת עם הקדשה, המתארת את
 המחווה של הוריה להצלתו.

התיעוד של חללי מלחמת השחרור וחברי מחתרת
 תנועות הנוער הציוניות בבודפשט הרחיב את מעגלי
 ההיכרות והידע והחשיבות של התיעוד למשפחות –
 ולנו, כארגון, הוא חשוב ביותר.
 ידע זה הוא שאיפשר את הקשר בין אסתי דוידוביץ,
 שהדוד שלה [מנישואי דודתה] הוא אביה של חבצלת.
 שכר חסד – בחסד!

18.8.2024: מפגש בבארותיים –
 מימין: יוסי ברקו, אסתי דוידוביץ
 וחנה רביב, האחים לבית ברקו,
 הזוכרים את יוסף/יושקו שטרק,
 יחד עם חבצלת, בתו של יוסף.

6. פעילות חב"ד אוז'גורוד

מידע שעלה ב-6.8.2024 באתר חב"ד אוז'גורוד: "טנק המצוות" של חב"ד באוקראינה הגיע גם לקרפטים. הבחורים שהגיעו איתו ביקרו בערים ואצל משפחות והביאו אור ושמחה יהודיים. קישור לאתר הפייסבוק שלהם, בו יש תמונות נוספות: [Chabad of Uzhgorod](https://www.facebook.com/Chabad.of.Uzhgorod)

מוויקיפדיה: "טנק המבצעים" (או "טנק המצוות" או "ניידת חב"ד") הוא כינוי לכלי רכב המשמש את חסידי חב"ד לצורך הפצת יהדות והפצת מבצעי הרבי מחב"ד. ... באוקראינה, משנת 2017, כל קיץ יוצאים תלמידי ישיבות למסע בין עריה הקטנות של המדינה בחיפוש אחר יהודים מקומיים. בשנת 2019, מסע 'טנק המבצעים' האוקראיני הוכר על ידי הרישום הלאומי של שיאי אוקראינה, כמסע חינוכי-דתי עם ההיקף הגדול ביותר במדינה."

7. ישראלים ילידי קרפטורוס: זאב צחור (וייס) (דילובה / מונקץ)

זאב צחור היה פרופסור להיסטוריה של עם ישראל באוניברסיטת בן-גוריון בנגב, ומייסד ונשיא המכללה האקדמית ספיר.

מכללת ספיר ממוקמת פחות מ-4 ק"מ מגבול עזה. במתקפת הפתע על ישראל ב-7 באוקטובר 2023 היו קרבות בכביש 232 הסמוך למכללה, שהביאה לכך ששטחי הקמפוס היו מלאים בנפילי תחמושת. מבין הנטבחים במתקפה נמנים סטודנטית אחת, ארבעה חברי סגל אקדמי, ושלושה חברי סגל מנהלי. זאת ההזדמנות לחלוק כבוד למייסד המכללה!

אל סיפורו הגעתי דרך תיעוד של אחד מחברי מחתרת תנועות הנוער הציוניות – ברוך צחור (וייס). ברוך נולד ב-1922 בדילובה/טריבונשן [מחוז ראחוב]. (Terebesfejérpatak/Dilove).

אחד מאחיו של ברוך היה שמואל וייס, אביו של זאב צחור (1915-1989).

להלן תמצית מוויקיפדיה: "צחור נולד וגדל בנתניה [ב-1941]. הוריו [*ראו בהמשך] היו חניכי בית"ר, עולים בעליית "אף על פי" וחברי אצ"ל. שמו ניתן לו על שם זאב ז'בוטינסקי. בגיל 14 עזב את הבית והצטרף כילד חוץ לקיבוץ רמת הכובש וב-1960 התקבל לחברות בקיבוץ. הוא התגייס לנח"ל ויצא לקורס קציני חי"ר ואחר כך פיקד על מחלקה של חיילים בעלי רקע קשה, שגוייסה לנח"ל (גרסה מוקדמת של מקא"ם [=מרכז קידום אוכלוסיות מיוחדות]). כשהשתחרר חזר לקיבוץ והיה בו מרכז המטע.

ב-1969 עבר למדרשת "שדה בוקר" והיה מזכירו של בן-גוריון, עיקר תפקידו היה סיוע לבן-גוריון בכתיבת סדרת הספרים 'זיכרונות'. בשנים 1971–1973 למד במחלקה להיסטוריה באוניברסיטת בן-גוריון (אז אוניברסיטת הנגב). תואר שני ודוקטורט עשה באוניברסיטה העברית בירושלים.

במילואים השתתף בארבע מלחמות כמפקד פלוגה: ששת הימים, ההתשה, יום כיפור ומלחמת לבנון הראשונה. היה ממייסדי תנועת שלום עכשיו וחבר ב'פורום על' של התנועה.

לסגל האקדמי של אוניברסיטת בן-גוריון הצטרף כאשר למד לתואר הראשון ב-1972 והתקדם מאסיסטנט ועד לפרופסור מן המניין. ב-1984–1986 היה ראש המחלקה להיסטוריה באוניברסיטה. ב-1993 התבקש על ידי המועצה להשכלה גבוהה להפוך את 'מכללת הנגב' שהייתה שלוחה של אוניברסיטת בן-גוריון למכללה עצמאית. הוא ייסד בה את המכללה האקדמית ספיר והיה נשיא המכללה למן הקמתה ועד ל-2011.

צחור יזם חוג של פרופסורים שלימדו יום בשבוע בבית ספר תיכון בנגב. בבית הספר התיכון "מעלה הבשור" הוא לימד 16 שנים.

היה חבר 'ועדת המקצוע' של משרד החינוך להיסטוריה ולימודי ארץ ישראל, חיבר חוברות לימוד לבתי ספר. מ-1973 כתב ברציפות טורים לעיתונים, בעיקר למדור 'דעות' בידיעות אחרונות.

מחקריו מרכזים בלאומיות המודרנית, תולדות הציונות, המאבק להקמת מדינת ישראל, דרכי הצמיחה למנהיגות ועיצוב הזיכרון. ספרו "עיצוב הישראליות" מתמקד בהבניית הזיכרון הישראלי. "כשז'בוטינסקי וטרופקי נפגשו", ספרו מ-2012, הוא שילוב של מחקר היסטורי ודמיון ספרותי. האוטוביוגרפיה "היינו התקומה", שהופיעה ב-2015, חותרת להבנת בני דורו.

זאב צחור נפטר ב-23 בינואר 2017 ונטמן בבית הקברות בקיבוץ רמת הכובש.

פרסים: 1983 – פרס יצחק שדה לספרות צבאית 1998 – פרס יצחק בן-צבי לחקר ארץ ישראל

2001 – פרס רוטרי לתרומה להשכלה הגבוהה בישראל 2008 – פרס הרצל

2008 – פרס בובליק, האוניברסיטה העברית 2010 – יקר הנגב 2014 – פרס דוד בן-גוריון

תפקידים

הוועד המנהל של המכון הישראלי לדמוקרטיה

הוועד המנהל של יד טבנקין, הוועד המנהל של עמותת יד

המועצה המדעית של יד יצחק בן-צבי

המועצה להנצחת זכרם ופועלם של הנשיאים וראשי הממשלה

המועצה המייעצת שליד מבקר המדינה

צחור כתב 10 ספרים וכן היו 4 ספרים שערך."

מתוך "מקור ראשון" מה-24.9.2015 מאת נעמה אנגל משאלי:

"הוא [זאב] נולד בשנת 1941 בשכונת בן-ציון בנתניה. אביו, שמואל וייס, היה מבכירי התלמידים בישיבת ויז'ניץ בעיירה מונקץ שבצ'כוסלובקיה, בזמן שמסביב נשבו בעוצמה רוחות הציונות. כשזאב ז'בוטינסקי ביקר בעיירה, שלח האדמו"ר את תלמידו הנבחר לבחון מקרוב מהו סוד קסמו של מנהיג בית"ר, המדיח אלפי יהודים לכפירה הציונית. לאחר שנפגש עם ז'בוטינסקי לשיחה שארכה שעתים, לא שב שמואל לישיבה. הוא הפליג לישראל על סיפונה של אניית המעפילים "קטינה" [Katina], במסגרת העלייה הבית"רית הבלתי לגאלית. כשהיה בלב ים חלה בטיפוס. אחות בשם דבורה אדלר טיפלה בו במסירות, והוא התאהב בה - ולימים נשא אותה לאישה.

כל ימיו חש שמואל וייס כי הוא חב את חייו לראש התנועה הרוויזיוניסטית: בזכותו ניצל מגורלם של חבריו לישיבה, שנשלחו כולם ברכבות המוות לאושוויץ. דמותו חמורת הסבר של ז'בו - "היחיד בעולם שאבא דיבר בשבח", אומר פרופ' צחור - השקיפה על בני ביתם של דבורה ושמואל. את בנם בכורם קראו על שמו, וגידלו אותו בסביבה רוויזיוניסטית מובהקת: בגן הילדים שאותו פקד היו מלבדו עוד ארבעה בנים בשם זאב, וארבע בנות שנקראו זאבה.

זיכרון הילדות הראשון של זאב צחור הוא העוצר שהוטל על שכונת מגוריו בנתניה הרוויזיוניסטית, בזמן שהמטרה הבריטית ואנשי ההגנה חיפשו אחר שני הסרג'נטים שחטף האצ"ל. באותו זמן, לפי מיטב זיכרונו, אמו הכינה בחשאי סעודה אחרונה בעבור שני החטופים, שהוחזקו במלטשת יהלומים נטושה עד להוצאתם להורג. כעבור שנה היה אביו מאנשי אצ"ל שערקו מחטיבת אלכסנדרוני והגיעו לחוף כפר ויתקין כדי לפרוק את הנשק מהאנייה 'אלטלנה'. חילופי האש שהתפתחו בין צה"ל לאנשי אצ"ל פגעו בנפשו פצע שלא הגליד"

בכתבה שפורסמה בעיתון "הארץ" על ידי קובי בן-שמחון ב-24 באוגוסט 2004 נכתב: "סיפור המעשה מתחיל במונקץ, עיירה בצ'כוסלובקיה. ערב אחד נכנס מנהיג בית"ר לבית כנסת בעיירה כמו סערת אור. אביו של צחור, שמואל וייס, שגדל בבית חסידי אולטרה אורתודוקסי, נשלח על ידי הרב שלו [הרב שפירא] להקשיב מה אומר אותו ציוניסט לשומעיו. הנאום של ז'בוטינסקי חישמל את קהל המאזינים, התלמיד המצטיין של הרב נלכד, ובתום הנאום לא חזר לישיבה ונעשה לציוני בית"רי.

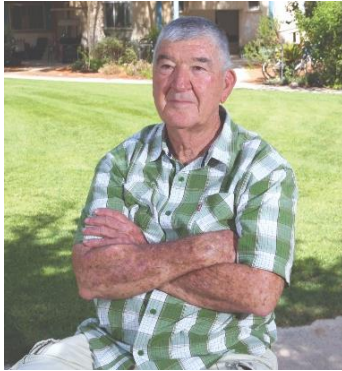
על סף מלחמת העולם השנייה הוא העפיל לארץ ישראל באונייה של תנועת בית"ר וכך ניצל מהנאצים, שהכחידו את כל חבריו שנשארו ללמוד בישיבה.

החוב לז'בוטינסקי ולציונות ממשי: האב קרא לבנו בשם זאב וחינך אותו לעמוד בקדמת המעשה ההיסטורי, לעולם לא להזדנב אחריו. בגיל 62, להט העשייה מבית אבא עוד בוער בעצמותיו של פרופ' זאב צחור, הוא חש שאסור לו לנוח, תמיד חייבת להיות מטרה ראויה, בסדר גודל כזה שתשאיר חותם, שתצרוך את המדבר אם אפשר.

זאב נפטר, כאמור, בינואר 2017, בן 75. אנשי מכללת "ספיר" ספדו לו. נשיא ספיר הנוכחי, פרופ' עמרי ידלין: "זאביק היה מנהיג אקדמי משכמו ומעלה, המזוהה יותר מכל עם הרוח המיוחדת שאנו מכנים 'רוח ספיר' - המשלבת מצוינות אקדמית - עם סולידריות ויזמות חברתית, חיבור לקהילה ופיתוח הנגב. הוא היה דמות אהובה והוא יחסר לנו מאוד."

י"ר הוועד המנהל וחבר הנאמנים של מכללת ספיר, עו"ד גלעד שר: "אנו נפרדים היום מאחד האנשים החשובים ביותר בתולדותיה של מכללת ספיר, והדמות המזוהה ביותר איתה. זאביק היה חלוץ בעשייתו ונחוש מאוד לכל אורך הדרך על פיתוחה ותרומתה לפיתוח הנגב. ספיר התברכה באיש והוא יחסר לכולנו." מזכ"ל התנועה הקיבוצית, ניר מאיר, ספד: "איבדנו היום איש התיישבות ותיק, שידע לשלב בין הרוח להקמה וחיזוק ההתיישבות בנגב, ובדרום בכלל. פרופ' צחור שם לו למטרת חיים לפעול למען קירובה ופיתוחה ההשכלה והאקדמיה לפריפריה."

לזאב שני אחים, שיבלח"א, יגאל ועזרא, המתגוררים בקיבוץ רביבים שבנגב.

יגאל צחור:

למד לתואר שני בהיסטוריה של עם ישראל ובמדע המדינה באוניברסיטת ת"א;

מנכ"ל לשעבר במדרשת שדה בוקר;

מנכ"ל לשעבר במרכז רעיוני חינוכי בית ברל.

יגאל כתב מספר ספרים: 1. לכתך במדבר (2000) 2. דרך נשר בשמים (2007)

3. עוטף ישראל (2007) 4. בעיני הבנים (2012) 5. שיח לוחמים (2015)

6. יומן מבצע (2015) 7. החצר האחורית שלנו (2017) 8. חיים בצל העימות

(2019) 9. בנתיבי הארץ (2021) 10. גולדה מזווית אחרת (2022)

יגאל הוא יו"ר עמותת מרכז גולדה מאיר ברביבים. בכתבה מה-1.8.2023

ב"רשויות" הוא אומר: "עבורנו, חברי קיבוץ רביבים, שחוגג 80 שנה להיווסדו, גולדה הייתה בת בית, אחת משלנו. הקמנו ארכיון על שמה, בו מוצגת פעילותה הציבורית לאורך 60 שנה. החל מתפקידה כיו"ר מועצת הפועלות בירושלים, ועד התמנותה לראש ממשלת ישראל."

עזרא צחור:

התמונה היא מתוך כתבה מאתר "סיפורו של לוחם – כוח נתי" בה מספר עזרא על תקופת היותו לוחם בפלוגת חרמ"ש במלחמת יום הכיפורים.

עזרא הינו צלם, הנוטל חלק בתערוכות צילום רבות. בכתבה מ-MyNet קיבוץ מינואר 2017 הוא מספר על עשייתו בכלל, ועל תערוכה ספציפית בה השתתף בקטגוריה: צילום טבע וסביבה. מתוך הכתבה: "השנה אני משתתף זו הפעם השלישית ב'עדות מקומית', ושמח להיות שותף לתערוכה זו, הן בבחירת התצלומים והן בהדפסה ובתצוגה שלהם על קירות המוזאון. התצלום שלי שנבחר השנה אינו מייצג את הפעילות שלי כצלם. אני מצלם באופן שוטף את החיים בנגב, ובעיקר את הפזורה הבדואית. אני, כחבר רביבים, הגר בשכנות לביר הדאג', חווה אותה על בסיס יום-יומי, במפגשים נעימים יותר ונעימים פחות.

...עצם היותי שכן של הבדואים מציב בפניי אתגר לא פשוט של עמידה בכללי המותר והאסור. אני מחויב לא להעלות תצלומים של נשים ונערות. פעמים רבות אני מוזהר, שכן עצם הצילום מהווה סכנה עבור המצולמות ואולי גם עבורי. סיפור מייצג, למשל, היה כשהגעתי לחתונה ושאלתי אם אני יכול לצלם. התשובה שקיבלתי הייתה "חופשי, אח שלי". אז יצאתי מאוהל הגברים לכיוון אוהל הנשים, ושם נגמרו הנימוס וההזמנה הלבבית. הם דאגו שלא אתקרב יותר.

התקופה הטובה ביותר לצילום היא תקופת המרעה, אז מצב הרוח מרומם יותר ויש פחות השגחה על הרועים ובעיקר על הרועות. מעבר להיותי צלם, הרוכב על אופניו ומצלמה על גבו, אני מורה לצילום בבתי הספר נופי הבשור ויובלי הבשור בחבל אשכול, ובזה אני מוצא הרבה מאוד עניין וסיפוק."

אחד מצילומי הטבע המרהיבים של עזרא

צילומי טבע מרהיבים של
עזרא צחור

צילום מתוך
תערוכת רחוב
בן גוריון בתל
אביב אוקטובר
– נובמבר 2021

שלושת האחים לבית צחור (וייס) – מימין: עזרא, זאב ז"ל ויגאל

2014: זאב צחור מקבל את פרס דוד בן גוריון, המיועד "לחוקרים, סופרים, מחברים, אנשי רוח, אנשי מעשה, שבפועלם ובמעשיהם מנציחים את חזונו של דוד בן-גוריון ומקימים מורשתו." איתו בתמונה השר משה ארנס והשופּטת דליה דורנר.

פרט מעניין: על פי אחת הגרסאות, בדילובה נמצא המרכז הגיאוגרפי של אירופה. במקום ממוקמת ליד האנדרטה האוסטרו-הונגרית גם אנדרטת מתכת מהתקופה הסובייטית (1977). המקום משמש אטרקציה לתיירים רבים.

8. שרון דוידוביץ – בן הדור השלישי (ביצ'קב / חוסט)

את שמו של שרון שמעתי לא אחת באמצעי התקשורת כאחד משדרי הספורט הצעירים. בסוף יוני 2024 הופיעה עליו כתבה במאקו [מאת רועי אבן], שכותרתה הייתה "שרון דוידוביץ' הראשון" באולפן יורו 2024. הכתבה החמיאה מאוד למקצועיות של שרון וחשבתי שבשלה העת לספר את סיפורו. מתוך הכתבה: "נבדל מכל האחרים. מאז מותו של מודי בר-און, החיפושים אחר מגיש קבוע לאולפן ליגת האלופות - תחילה בחרו בטל פרידמן, אחר כך במירי נבו - היו הדוגמה הכי מובהקת לחור שנפער בלב תקשורת הספורט.

תעשייה ישראלית שלמה הולכת ונכבשת על ידי עוד ועוד דברנים וקשקשנים חסרי תועלת מסוג "יציע העיתונות", והפלטפורמות השונות מקדשות את העסקנות על פני המרכיב הכי חשוב בספורט: התרבות. מי שכבר תקופה מסמל את האלטרנטיבה השפויה לכל הרעש הזה הוא שרון דוידוביץ', שהשוואה לטיטאן כמו בר-און ממש לא זרה לו, והוא עומד לסגור את טורניר יורו 2024 בתור המרוויח העיקרי ממנו. ...דוידוביץ', המגיש הראשי של ספורט 1, שנהנה גם מנוכחות נרחבת ברדיו, ברשתות החברתיות ובדוכני הספרים, הוא לא שם חדש עבור צופי הספורט האדוקים. אך מאז הקרוסאובר למסך של כאן 11 במונדיאל האחרון, נדמה שחלה תמורה משמעותית בהיקף הקהל שלו. בזכות הידענות הנרחבת והגישה שתמיד באה בטוב; דוידוביץ' הוא מגיש מהסוג שיכול למשוך אליו גם את מי שנרתע בשגרה מספורט. הוא מבין שהענף, והכדורגל האירופי בפרט, הוא רק לבנה אחת בחומה של בידור, פוליטיקה, גיאוגרפיה וחברה - ואיכשהו,

בעודו משדר מהרצליה, החיבור העמוק שלו לנושא מתגבר אפילו על זה של אלה שמשדרים את היורו מגרמניה. לענייניות הזאת דוידוביץ' אף מוסיף את רוח השטות ההכרחית באולפן יורו (כולל יכולות משחק לא רעות), וכן את החיבור לקרקע המדממת שאסור להתעלם ממנה (בזכות פינת ראיונות נוגעת ללב עם גיבורי המלחמה). חבל שרק מתי מעט נחשפים אליו בקיץ הזה."

צילום מערוץ היורו: ספורט 1

שמו של שרון מופיע גם בוויקיפדיה, כך שמידע

זה, בנוסף לראיון - מספרים את הסיפור האישי של שרון.

שרון נולד באפריל 1986 וגדל בשכונת מרמורק ברחובות. הוריו הם פנינה ויוסי. פנינה ילידת ביצ'קב, לבית בש. במקרה, או שלא, היא בת דודתה של מימי, שבנה צביקה נפל במלחמה האחרונה, ושעלון זה מספר על פעולות הנעשות לזיכרו... פנינה לימדה כימיה בתיכון ברחובות. יוסי, יליד חוסט, הוא רופא משפחה ברחובות. שרון מעיד שאת האהבה לספורט רכש בבית: אביו היה פעיל בטניס, בשחייה ובפינג-פונג; הייתה צפייה משותפת במשדרי ספורט וגם ספורט פעיל: שרון היה שחקן כדורסל במכבי רחובות וכן למד במגמת כדורסל בבית הספר התיכון ע"ש אהרון קציר.

פציעה ספורטיבית שינתה את מסלול הפעילות שלו לכיוון של תקשורת ספורט. כשהתגייס לצבא בשנת 2004 עשה את שירותו בגלי צה"ל, שם שימש כמפיק חדשות, כתב ספורט ומפיק ועורך התוכנית "עושים ספורט". מיד עם שחרורו, ב-2007, הצטרף ל"ספורט 1", שם שימש בהתחלה כשדרן קווים, מגיש פינות

ביוני 2008 - ובהמשך שדרן של משחקי כדורגל, כדורסל, טניס וענפי ספורט נוספים המשוודרים בערוץ. בנוסף דוידוביץ' מגיש אולפנים ומביים ומקריין כתבות צבע. במסגרת יורו 2008, 2012 ו-2016 עבד גם עם ערוץ 10.

בין 2011 ל-2014 שידר גם בטלוויזיה החינוכית את אליפויות התיכונים בכדורגל, כדורעף, קט-רגל וכדוריד. במקביל לעבודתו בטלוויזיה, בשנים 2010-2017, עבד שרון במערכת הספורט של ynet וב"ידיעות אחרונות". בשניהם הוא שימש כפובליציסט וכתב, בעיקר בתחום הספורט. ב-2014 הגיש תוכנית לילית בגלי צה"ל יחד עם הקריין עודד דוידוב.

ביולי 2017 החל להגיש פינת ספורט שבועית בתוכנית "הבוקר עם טל ואביעד" בתחנת "אקו 99 FM". החל משנת 2022 החל להשתתף בתוכנית גם כמגיש אורח, כשאחד מהמגישים העיקריים נעדר. לאחר ירידתה של התוכנית המשיך להגיש את פינת הספורט גם בתוכנית שהחליפה אותה, "בוקר חדש" עם טל ברמן, אביה פרחי ותם אהרון.

מתחילת עונת 2018/19, החל להקליט פודקאסט [הַסְּכָּת] אודות הפרמייר ליג, בשם "בשירות הוד מלכותה", בשיתוף עם בן פורגס ואסף כהן. בתחילת 2020 החל להקליט את הפודקאסט "עושים NBA", בשיתוף עם ערן סורוקה, משה דוידוביץ' [אחיו] ועידן לוצקי.

ביוני 2021 נבחר להיות המגיש הראשי של "יורו 2020" ששודר בערוצי ספורט 1 וברשת 13.

ביוני 2022 נבחר לצוות השדרים מטעם כאן 11 למשחקי מונדיאל 2022 שייערכו בקאטאר.

בתחילת 2023, החל להגיש יחד עם טל ברמן את הפודקאסט "לא כוחות" המדבר על ספורט מזווית אחרת. בקיץ 2024 הוא נבחר להגיש את אולפן היורו של ספורט 1.

לדוידוביץ' יש ערוץ פייסבוק בלעדי ששמו "שרון דוידוביץ'/אוי דוידוביץ'", שם הוא נוהג להעלות את כל הכתבות שהוא עורך בנושאים האקטואליים לספורט. כששאלתי למשמעות השם קיבלתי את הסיפור הבא: באוגוסט 2005 חלמה מכבי חיפה על ליגת האלופות אבל השוער ניר דוידוביץ' תפס אוויר במקום כדור... כתגובה מאיר אינשטיין, השדרן הגדול צעק "אוי אוי אוי דוידוביץ'" ומאז המשפט הפך למשפט שצועקים אותו בכל טעות... [יש אפילו חולצה כזאת]. שרון אומר שהוא אוהב להוסיף לשידורים שלו הומור - וסיפורים [אותם למד לספר מאימו, בילדותו].

כשביקשתי דוגמא לאופי הסיפורים - הפנה אותי שרון לסיפור הבא מתוך האתר שלו: "מתי בכיתם בפעם האחרונה?" זו שאלה קלה, יחסית. אבל שאלה חשובה לא פחות היא "מתי בכיתם בפעם הראשונה?"

כשרוברטו באג'יו החמיץ את הבעיטה המכריעה בדו קרב הפנדלים מול ברזיל בגמר מונדיאל 1994, בדיוק היום לפני 30 שנה, בכיתי בפעם הראשונה. זאת אומרת, זו לא באמת הייתה "הפעם הראשונה". הרי סביר להניח שזה קרה אחרי שיצאתי מבטן אמי, או כשנפלתי מאופניים, או סתם שלא קיבלתי מסבתא שוקולד. אבל היום לפני שלושים שנה "בכיתי בפעם הראשונה" עבור מישהו אחר. פעם ראשונה בגלל מישהו שאני לא מכיר, והוא גם לא מכיר אותי. זה גם לא בדיוק היה "בכי", אלא פשוט דמעה קטנה שזלגה לאט על הלחי. וזו הייתה תחושה נפלאה. רוברטו באג'יו היה השחקן הטוב ביותר בעולם נכון ל-1994 (זוכה כדור הזהב '93), המצליח ביותר בטורניר בארה"ב, וכנראה אחד האהובים בעולם. נגוע בניצוץ אלוהי ו-'צמה אלוהית' שהובילה ללוק בלתי נשכח ושם כיפי שמתגלגל על הלשון. לכן לא יכולתי שלא לקוות לניצחון שלו ואיטליה באותו לילה של ה-17 ביולי 1994. אבל החמצת הפנדל ההיא, הפכה לדבר הכי נורא שקרה לו בקריירה, ולכל מי שאוהב אותו. זה היה נורא כי זה הפך להיות מזוהה איתו יותר מכל. לא משנה כמה גדול

היה, לא משנה איזה טורניר היסטורי הציג (5 מ-6 שיערי הנוקאאוט של איטליה בטורניר, 3 שיערי ניצחון), לא משנה שהפנדל לא באמת שינה וברזיל יכולה הייתה לנצח בבעיטה שאחרי, לא משנה שגם אחרים החמיצו עבור איטליה באותו דו קרב. זה פשוט לא משנה – קודם כל זו החמצת הפנדל, אחר כך כל השאר. אבל זה גם הדבר הכי נפלא שקרה לו, ולכל מי שאוהב אותו.

זה נפלא כי זה יצר רגע שאף אוהד כדורגל לא ישכח כל חייו, זה נפלא כי היא הציגה עבורנו משהו אנושי, כן, פגיע וחשוף. הוא הפך באותו רגע למלכם של המאוכזבים, מייצגם של המפסידים לכל דורות הכדורגל והספורט, אהוב ליבם של שבורי הלב.

הרבה שנים לאחר מכן, כאשר התלבטתי האם לכתוב את הספר "פלאי מונדיאל" ובו 50 הרגעים הגדולים בתולדות גביע העולם, נזכרתי ישר באותה החטאה. בתחושה שהרגשתי אז. ידעתי שאני חייב את זה לעצמי, לנסות ולתאר בדרך שלי את הרגע שהפך לאחד מזיכרונות הכדורגל האהובים עליי – למרות שהתוצאה הייתה רעה. החטאה שאנחנו ובאג'ו חוזרים אליה בכל פעם, בין אם בזיכרון או בסרטונים. חוזרים כמו שרואים שוב ושוב סרט עם סוף עצוב ("טיטאניק", "ארמגדון"), בידיעה ברורה שהסוף עצוב, רק כדי להרגיש את הדמעה המלוכה זולגת לה באיטיות אל השפה העליונה. מסתכלים שוב ושוב על הבעיטה – עד שיום אחד היא תיכנס".

שרון [בן 38] כתב, עד כה, חמישה ספרים:

ב-2017 הוציא, בצוותא עם אלעד זאבי, ספר בשם "נבחרת החלומות", העוסק בליגת ה-NBA ובכדורסל וסוקר את 50 השחקנים הגדולים ביותר בשנים 1992 - 2017.

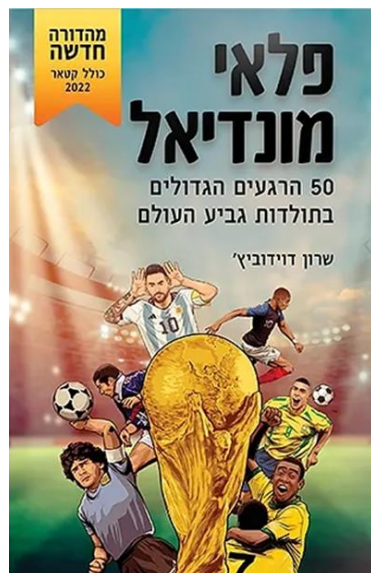
ב-2019 הוציא, בצוותא עם אסף כהן, ספר בשם "אגדות דשא", העוסק בכדורגל עולמי וסוקר את 50 השחקנים הגדולים ביותר בדור האחרון - מאז חקיקתו של חוק בוסמן.

ב-2021 יצא הספר השלישי בסדרת "50 הגדולים", כאשר הוציא יחד עם אלעד זאבי את "סיפור אולימפי", על 50 הרגעים הגדולים בתולדות המשחקים האולימפיים.

ב-2022 הוציא ספר ראשון לבדו, "פלאי מונדיאל" על 50 הרגעים הגדולים בתולדות גביע העולם. השנה פרסם, עם אסף כהן, את "אגדות דשא 2.0" עם דירוג 50 הכדורגלנים הגדולים במאה ה-21.

הספר החמישי, שיצא השנה, הוא "הכדורגלנים בדור המילניום", ביחד עם אסף כהן.

בשידורים של שרון בתקופת המלחמה הוא מראיין בני משפחה של החטופים. כך כותב שרון: "זה יורו מוזר 'לחגוג' בו. יותר מדי צער ודאגה מסביב גורמים לחגיגת הכדורגל הזו להיות משנית, צנועה הרבה יותר. בדיוק בגלל זה היה לנו חשוב באולפן של ספורט 1 לשלב את היורו עם החיים המסובכים שלנו כאן. היינו בצפון ובדרום, פגשנו מילואימניקים ומפונים ויצרנו פינה מיוחדת - פינת הגיבורות והגיבורים. בין משחק לדרמה, עצרנו הכול ודיברנו עם האנשים החשובים באמת של התקופה. עם חיילים שנפצעו קשה בקרב, עם אימא ששכלה את בנה בלחימה, עם אזרח שנפגע מההפצצות ונלחם בשיקום ועוד ועוד. לכולם היה קשר מסוים לספורט. ספורטאים או שחקנים לשעבר, מאמנים, אוהדים, או פשוט כאלה, ששואבים כוח מהדבר הנפלא הזה שנקרא ספורט. בתחילת השבוע [יולי 2024] הגיעה אלינו ד"ר איילת לוי שחר, אימא של נעמה לוי, אשר נחטפה לעזה והסרטון שלה מובלת בכוח לג'יפ היה מהראשונים שהגיעו באותה שבת איומה. איילת היא רופאת נבחרת הנשים בכדורגל, והיא אישה מיוחדת במינה. היא מספרת באהבה גדולה על נעמה, האהבה שלה לספורט, והתקווה שוב לרוץ איתה." להלן הקישור לראיון זה:

<https://www.instagram.com/reel/C9PYoUYCrdE/?igsh=MW91Zzc2Ym5qdXJueQ>

לשרון שני אחים בוגרים ממנו: משה, בוגר משפטים (כעתודאי) באוניברסיטת תל אביב; בהמשך למד מחשבים ועובד בחברת הייטק. אח נוסף הוא רונן, בוגר תואר שני בכלכלה מאוניברסיטת בן גוריון; משמש כמשנה לסמנכ"ל במכבי שירותי בריאות. שרון נשוי לדנה ואב לשלושה. הוא מתגורר בהוד השרון.

**חזק ואמץ על פעילותך
המרשימה בתחום
תקשורת הספורט**

**כתבה: רותי פיקסלר.
לתגובות: 050-5643299
ruthfixler@walla.co.il**